

Opinia națională

Săptămânal de opinii, informații și idei de larg interes național

Director: Mioara VERGU-IORDACHE

Anul 33, nr. 1175, 24 martie 2026, 8 pagini, 1 leu, www.opinianaționala.ro

Buna Vestire

În fiecare an, la 25 martie, prăznuim prima sărbătoare închinată Maicii Domnului, *Buna Vestire* (Blagoveștenia). Este praznicul în amintirea zilei în care Sf. Arhanghel Gavriil i-a vestit Sf. Fecioare că va naște pe Mesia (Luca I, 26-38). Ea a fost așezată cu nouă luni înainte de nașterea cu trup a Domnului.

„Astăzi este începutul mântuirii noastre și arătarea tainei celei din veac. Fiul lui Dumnezeu, Fiu al Fecioarei se face și Gavriil harul îl binevestește. Pentru aceasta și noi, împreună cu dânsul, Născătoarei de Dumnezeu să-i cântăm: *Bucură-te cea plină de har, Domnul este cu tine!*” (*Troparul Bunei Vestiri*)

(<https://www.crestinortodox.ro/>)

Licență / Masterat

PREÎNSCRIERI ONLINE 2026

Feb - Iun

admitere.spiruharet.ro

**ÎMPREUNĂ
ÎNVĂȚĂM
SĂ AVEM
SUCCES!**

PREÎNSCRIE-TE ONLINE
până la data de 30 iunie 2026, confirmă-ți locul și
NU MAI PLĂTEȘTI TAXA DE ADMITERE!

București
Constanța
Brașov
Craiova
Câmpulung
Muscel

București, Craiova, Câmpulung Muscel

✓ ASISTENT MEDICAL GENERALIST
✓ DETECTIV PARTICULAR

**Preînscrieri
online
2026**

Preinscrie-te online
până la data de 30 iunie 2026, confirmă-ți locul și
nu mai plătești taxa de admitere!

colegiuluniversitar.spiruharet.ro

Feb - Iun

Universitatea Spiru Haret organizează preînscrieri online în perioada februarie - iunie 2026

SUNT SCUTITE DE PLATA TAXEI DE ÎNSCRIERE PERSONELE CARE SE PREÎNSCRU PE SITE ȘI DEPUN DOSARUL PÂNĂ LA 30 IUNIE 2026 INCLUSIV.

Candidații, care optează pentru preînscrierea online la unul dintre programele Universității Spiru Haret (licență sau masterat) în perioada 15 februarie – 30 iunie 2026, depun documentele de admitere și susțin admiterea până la data de 31 iulie 2026, sunt scutiți de achitarea taxei de înscriere.

Taxa de înscriere la concursul de admitere pentru studiile universitare de licență și masterat este de 70 de euro. Tot 70 de euro este taxa de înscriere la Colegiul Universitar „Spiru Haret”.

Proiectul „Bursa LICEENI”

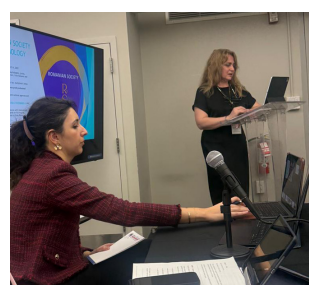
Cu ocazia împlinirii a **35 de ani de la înființare**, Universitatea Spiru Haret a lansat Proiectul **Bursa LICEENII**, o inițiativă educațională menită să susțină performanța, motivația și orientarea academică a elevilor din clasele a XII-a. Proiectul se înscrie în direcția de responsabilitate educațională a universității și consolidează legătura acestora cu mediul preuniversitar. Universitatea Spiru Haret, prin decizia agreeată de Consiliul de Administrație al USH și aprobată de conf. univ. dr. Aurelian A. Bondrea, Rectorul USH, va oferi **15 burse integrale de studiu pentru anul universitar 2026 - 2027**,

pentru **15 elevi din clasa a XII-a**, la următoarele programe de studii de Licență, Învățământ cu Frecvență (IF):

- **Facultatea de Educație Fizică și Sport:** • Educație fizică și sportivă (IF) – **3 burse** • Kinetoterapie și motricitate specială (IF) – **3 burse**
- **Facultatea de Științe Economice București:** • Contabilitate și informatică de gestiune (IF) – **3 burse** • Management (IF) – **3 burse**
- **Facultatea de Inginerie și Informatică:** Informatică (IF) – **3 burse.**

Comisia ONU pentru Statutul Femeii

A 70-a sesiune a Comisiei ONU pentru Statutul Femeii

Conf. univ. dr. Aura Preda, cadru didactic la Universitatea Spiru Haret, Facultatea de Științe Juridice și Administrative, a participat la panelul „*Gender, Violence, and Public Responsibility: Academic, Political, and Institutional Commitment*”, panel organizat în cadrul celei de-a 70-a sesiune a Comisiei

ONU pentru *Statutul Femeii* (#CSW70), care s-a desfășurat în perioada 9–19 martie la sediul Națiunilor Unite din New York.

Media and Community Leadership for Justice and Gender Equality

CSW70 Parallel Event United Nations Commission on the Status of Women – 70th Session
10 March 2026, Tuesday 12:30 PM – 2:00 PM; Salvation Army, Lower Level

Andreea Marin
TV Personality, Producer, Humanitarian Activist, President Prețiuște Viata (Cherish Life) Foundation

Maria Toșilă
Journalist and Media Leader, Former President and Director General, Radio România, Associate Professor, SNSP

Aneta Gârboș
PhD, Vice President – ADVU, Women's Empowerment Project Coord, NGO CSW Events & Panel Coord

Ramona Mihăila
Professor Dimitrie Cantemir Christian University, Head Secretary of State's Office, National Agency for Equal Opportunities

Aura Preda
Associate Professor Spiru Haret University, Senior Researcher Romanian Academy, President Romanian Society of Victimology

Gemma Ülker
Representative to the UN DGC, Journalists and Writers Foundation

CONFERINȚA ACADEMIILOR EUROPENE STEAME (Știință, Tehnologie, Inginerie, Arte, Matematică și Antreprenoriat)
12 - 16 martie 2026 la Paphos, Cipru

» Pagina 5

Tratatul de securitate dintre Australia, Noua Zeelandă și Statele Unite – ANZUS

Florin MACIU

Marile puteri sunt conștiente de forța lor și, se pare, nu sunt dispuse mereu la concesii, rezolvări pașnice, tergiversări. De multe ori, ele evită termenii belicoși și explică diplomatic lumii întregi că undeva este nevoie de câteva operațiuni speciale. Dreptul internațional public poate avea în Carta Națiunilor Unite și Consiliul de Securitate un instrument just și eficient de menținere a păcii... atât timp cât problemele dezbătute nu afectează pe unul sau mai mulți membri permanenți cu drept de veto. În această din urmă situație, dreptul internațional public devine o glumă cinică, iar lumea se transformă într-o junglă unde se manifestă leul, elefantul, iepurașii, hienele...

» Pagina 7

Ar fi bine să știm!

Mioara VERGU-IORDACHE

Cu aceleași cuvinte sau cu altele, am mai spus că suntem mai atenți la problemele globale decât la problemele de acasă. Nu mă refer la facturi, la prețuri, insist să mă refer la educație, la educația pe care o dăm și pe care o primim. Încercăm fără succes să calchier sisteme străine pe un fond național diferit, deosebit ca structură psihică, tradițională.

Tot de educație ține și lipsa de încredere în valorile noastre, și tânjirea după lauda străinilor, și dorința de „a fi ca ei”. Și ca să îndeplinim acest deziderat, ignorăm tot ce am câștigat, tot ce a fost bun la noi; bețelim succesele românești, le dăm conotații ideologice, ne ferim să le evocăm, se cultivă ideea unui pământ pârjolit, nefecund. Elitele noastre, cele purtătoare de valoare, au tăcut atunci când poporului i s-a făcut educația că nimic din ce s-a construit, material și spiritual, nu este de valoare, că industria a fost un morman de fier vechi, că agricultura a fost feudală, că artele, sportul, creația intelectuală au fost „accidente”, că tradițiile sunt vetuste...

Când istoria ta își legitimează mileniile de existență cu tezaure alcătuite din construcții, obiecte de podoabă, unelte, statuet, vase ceramice, monede din aur, arme, înscrisuri, tradiții, consemnări în marile cărți ale omenirii, ai toate motivele să fii mândru. Sigur, nu o mândrie îngâmfată, ci o mândrie asumată, constructivă. Avem toate motivele și argumentele pentru a ne fâli cu originea noastră. Sigur, pentru asta ar trebui să fim informați, să avem cunoștințele corecte despre strămoșii noștri, despre originile noastre. Altfel poate veni oricine să ne dea lecții, să ne pună pe coji de nucă la colțul unei nu prea clare istorii contemporane. Ce știm noi, dar ce știu copiii noștri despre istoria noastră? Știu ceva copiii despre „*Legile Belagine*”/„*Legile Frumose*”? Despre „*Gânditorul de la Hamangia*” și soția (vechime circa 6000 de ani); „*Cheile Băcului*” – drum străjuit de lespezi și bolovani giganti care traversează în linie dreaptă Basarabia și se întinde până departe în Crimeea; „*Brazda lui Novac*”, ce traversează Oltenia, Muntenia și sudul Moldovei, anterioară romanilor; Ținutul *Luanei* din județul Buzău; conducte de alimentare cu apă în cetăți carpice care funcționează și astăzi; prelucrarea bronzului, aurului și argintului (6000-5500 î.e.n.); în numeroase localități au fost descoperiri incredibile, mai valoroase decât la Troia sau la Micene: topoare de aur la Tufalău, pumnale de aur la Măcin, spadă de aur 3 kg și 12 pumnale de aur, de 500 și 230 g fiecare, executate acum 3500 ani de către geto-daci; la Ostrovul Mare, Săcueni și Grăniceri, în morminte princiare ale unor conducători geto-daci, s-au descoperit veșminte de aur la fel ca cele menționate de Homer și găsite în mormintele regale de la Micene și multe altele...?!

Dacă ar ști, cred că imaginația ar înflori, că dragul pentru istorie ar crește, că patriotismul atât de necesar ar face să rodească valoare. Cred că ar simți că sunt egali între egali și s-ar purta ca atare, cu mândrie și responsabilitate.

Biblioteca Centrală Universitară „Carol I”, în colaborare cu Academia Română și Muzeul Național al Literaturii Române, a organizat simpozionul „Brâncuși 150 – Eu caut spiritul”. Dincolo de evocarea unei personalități emblematice, invitații au ridicat o întrebare esențială: „cum ne raportăm, în mod real, la valorile noastre culturale?”

În deschidere, **Ion-Aurel Pop**, președintele Academiei Române, a subliniat amploarea manifestărilor dedicate lui Constantin Brâncuși în anul aniversar și rolul esențial al instituțiilor culturale în recuperarea și valorificarea operei sale. Reamintind că Brâncuși este membru post-mortem al Academiei Române, statut care confirmă, chiar și tardiv, locul său în patrimoniul cultural național, a atras atenția asupra modului fragil în care memoria culturală poate funcționa și a insistat asupra necesității unei asumări conștiente și continue a valorilor. Discursul său a reafirmat identitatea complexă a artistului, definită deopotrivă de rădăcinile românești și de notorietatea internațională,

într-un parcurs care l-a consacrat ca personalitate franco-română.

Acad. **Mircea Dumitrescu** vorbind despre relația dintre operă și creator, a subliniat că viața lui Brâncuși a fost, în sine, o operă. Într-un discurs marcat de accente critice, acesta a atras atenția asupra modului în care societatea contemporană separă opera de personalitatea artistului, golind-o de sens. Evocând, în paralel, situația manuscriselor lui George Enescu, a lansat un avertisment: „nu avem grijă de sufletele lor și nici de opera lor”. După ce a citit de la tribună una din scrisorile lui Mihai Eminescu din 1884, a întărit ideea că, pentru un creator, opera reprezintă însăși forma de locuire în lume.

În continuare, **Dalina Bădescu** a analizat procesul de mitologizare a lui Brâncuși, arătând că imaginea sa publică a fost construită, în mare măsură, în contexte ideologice. Aceasta a identificat două ipostaze dominante – „țărânel genial” și artistul format la Paris – și a explicat cum, începând cu anii '60, discursul oficial a privilegiat o imagine simplificată, aproape mistificată, în detrimentul complexității reale a operei. „Mitul devine o formă de trădare atunci când înlocuiește înțelegerea autentică”, a concluzionat aceasta, arătând tendința de a reduce creația brâncușiană la câteva lucrări emblematice, în vreme ce este ignorată în ansamblul ei.

Criticul de artă **Pavel Șușară** a adus în discuție problema recunoașterii artei moderne, pornind de la celebrul proces intentat în Statele Unite în anii '20, când sculptura „Pasărea în văzduh” a lui Constantin Brâncuși a fost refuzată la vamă și clasificată drept obiect industrial, nu operă de artă. Într-un context juridic și cultural tensionat, dezbaterile a depășit cazul particular și a ridicat o întrebare

SIMPOZION „BRÂNCUȘI 150: Eu caut spiritul” Cum ne raportăm, în mod real, la valorile noastre culturale?

fundamentală: „ce anume definește o operă de artă?” Acesta a evidențiat ruptura produsă de Brâncuși față de morfologia tradițională și orientarea către o „sintaxă” a formelor, în care sensul nu mai este imediat recognoscibil. Decizia instanței americane a consfințit nu doar statutul unei opere, ci și necesitatea autorului în definirea artei moderne: fără prezența creatorului, opera riscă să devină invizibilă pentru o percepție neantrenată.

Prof. univ. dr. **Ioan Cristescu**, managerul Muzeului Național al Literaturii Române, a completat această perspectivă printr-o incursiune în literatura dedicată lui Constantin Brâncuși, conturând totodată dimensiunea intelectuală a artistului. Fără a transforma atelierul său parizian într-un spațiu mitizat, acesta a subliniat că Brâncuși era frecvent vizitat de personalități precum Tristan Tzara, Marcel Duchamp sau Erik Satie, prezențe care confirmă anvergura dialogului intelectual din jurul său. Demontând clișeele unei vieți boeme, Ioan Cristescu a conturat portretul unui artist riguros, ancorat în muncă și disciplină, care a păstrat, în același timp, o legătură afectivă constantă cu România. „Vom rămâne în veci neconsolați pentru că Brâncuși ne-a părăsit de două ori”, a afirmat acesta, îndemnând la o reîntoarcere autentică spre operă.

Conf. univ. dr. **Mireille Rădoi**, directorul general al Bibliotecii Centrale Universitare „Carol I”, a adus în prim-plan tema recunoașterii valorii și a responsabilității instituționale.

„Dedicăm întâlnirea noastră lui Constantin Brâncuși, atât pentru a-i celebra numele, cât și pentru a extrage din viața sa un sens aplicabil prezentului. Privind în perspectivă, putem înțelege cum se construiește valoarea și, mai ales, cât de greu este ea recunoscută în momentul în care este exprimată. Aceasta

modelează așteptările și percepțiile. Ea introduce o direcție, creează repere și stabilește standarde fără a se impune prin zgomot, ci prin consecvență și coerență. De aceea, recunoașterea ei cere mai mult discernământ decât entuziasm.

În acest punct, întrebarea nu este dacă merită să investim în cultură și în formarea tinerilor, ci dacă ne permitem să nu o facem. O societate care nu cultivă creativitatea își limitează capacitatea de a evolua. Inovația apare acolo unde există libertatea de a gândi diferit, iar această libertate se formează prin educație.

Dacă vorbim despre viitori ambasadori culturali ai României, atunci discuția trebuie să fie una concretă: acces la resurse, infrastructură funcțională, instituții coerente și predictibile. Tinerii creatori au nevoie de condiții în care să poată lucra, să poată greși și să poată construi pe termen lung.

Cum putem avea grijă de viitoarele valori ale României dacă nu suntem capabili să înțelegem, să protejăm și să valorificăm moștenirea celor care au devenit deja repere universale?

Biblioteca Centrală Universitară „Carol I” a fost creată acum peste 130 de ani tocmai pentru a susține acest parcurs. Este un spațiu de studiu, dar și un loc în care ideile se întâlnesc, se confruntă și se dezvoltă. Aici, accesul la cunoaștere este dublat de oportunitatea de a o transforma în proiecte concrete și în direcții de dezvoltare. Dacă ne dorim ca valoarea să fie recunoscută la timp, atunci trebuie să fim capabili să o susținem atunci când ea se manifestă. Diferența o face capacitatea de a acorda, în circumstanțele potrivite, spațiul și resursele necesare.”, a declarat Mireille Rădoi, directorul Bibliotecii Centrale Universitare „Carol I”.

Mara GRIGORIU

Calendarul de înscriere la creșă/grădiniță

• Ministerul Educației și Cercetării a pus în consultare publică Calendarul de înscriere la creșă/grădiniță și în serviciile de educație timpurie complementare pentru anul școlar 2026-2027

Câteva informații:

- În grupele de nivel antepreșcolar (creșă) pot fi înscriși copiii cu vârste între 3 luni și 3 ani, în limita numărului de locuri disponibile după etapa de reînscriseri.
- În grupele de nivel preșcolar (grădiniță) pot fi înscriși copiii cu vârste între 3 și 6 ani, în limita locurilor disponibile după etapa de reînscriseri.
- În cererile-tip de înscriere părinții pot trece trei opțiuni, în ordinea preferințelor. Cererea se depune la unitatea de învățământ aleasă ca primă opțiune.

• Etapa de reînscriseri este etapa în care părinții copiilor care sunt acum la grădiniță/creșă își exprimă opțiunea privind frecventarea aceleiași grădinițe/creșe și în anul școlar următor.

Locurile pe care se vor face înscrieri pentru copiii care nu sunt acum la creșă/grădiniță sunt locurile rămase libere după această etapă.

• Grupa mare și grupa mijlocie fac parte din învățământul obligatoriu. Înscrierea la grădiniță se va face acordându-se prioritate cuprinderii în grădinițe a copiilor de 4 și 5 ani.

Forma finală a documentului va fi aprobată în urma analizei feedbackului primit pe adresa de e-mail dedicată consultării publice pentru acest proiect și după ședința Comisiei de Dialog Social (CDS) de la nivelul Ministerului Educației și Cercetării.

CONSULTARE PUBLICĂ

Etapa de reînscriseri

18 – 22 mai 2026

Sunt reînscrisi, pentru anul școlar următor, copiii care frecventează unitatea de învățământ în anul școlar curent, ca urmare a exprimării acestei opțiuni de către părinți printr-o **cerere scrisă**.

Pentru unitățile de învățământ care au și grupe de nivel antepreșcolar, **copiii de 3 ani din grupa mare de la creșă pot fi înscriși în grupa mică de la grădiniță**, în limita locurilor disponibile și în ordinea descrescătoare a vârstei, dacă părinții solicită acest lucru.

22 mai 2026

Afișarea rezultatului și a numărului de locuri libere după finalizarea etapei de reînscriseri

Etapa a II-a din cadrul procesului de înscrieri

22 iunie – 9 iulie 2026

Înscrierea copiilor pe locurile libere rămase în urma primei etape, pe baza celor trei opțiuni exprimate în noile cereri de înscriere, astfel:

- 22 – 26 iunie 2026 (colectare cereri)
- 29 iunie – 1 iulie 2026 (procesare cereri Faza I – prima opțiune)
- 2 – 6 iulie 2026 (procesare cereri Faza a II-a – a doua opțiune)
- 7 – 8 iulie 2026 (procesare cereri Faza a III-a – a treia opțiune)

9 iulie 2026

Afișarea rezultatului și a numărului de locuri libere rămase după a doua etapă de înscrieri

Etapa I din cadrul procesului de înscrieri

25 mai – 18 iunie 2026

Înscriere în baza celor trei opțiuni exprimate, în limita locurilor disponibile după etapa de reînscriseri, astfel:

- 25 – 29 mai 2026 (colectare cereri)
- 2 – 8 iunie 2026 (procesare cereri Faza I – prima opțiune)
- 9 – 12 iunie 2026 (procesare cereri Faza a II-a – a doua opțiune)
- 15 – 17 iunie 2026 (procesare cereri Faza a III-a – a treia opțiune)

18 iunie 2026

Afișarea rezultatului și a numărului de locuri libere rămase după prima etapă de înscrieri

Etapa de ajustări

17 – 27 august 2026

Înscrierea, pe locurile libere, în baza solicitărilor părinților depuse la ISJ/ISMB, a **copiilor care nu au fost înscriși în primele două etape**.

În această etapă pot fi înscriși:

- copii nerepartizați după cele două etape anterioare, cu prioritate cei de 4 ani și de 5 ani;
- copii ai căror părinți au solicitat înscrierea în clasa pregătitoare din învățământul primar și nu au fost admiși, ca urmare a avizului negativ al CJRAE/CMBRAE;
- copii de peste 2 ani ai căror părinți solicită înscrierea în grupa mică de la grădiniță.

28 august 2026

Afișarea rezultatului și a numărului de locuri libere după etapa de ajustări

**Opinia
națională**

ISSN 1221-4019

ISSN 1841-4265 (online)

www.opinianaționala.ro

www.facebook.com/opinianaționala

Strada Fabricii nr. 46G, sector 6, București

Telefon/fax: 021 316 97 91

Centrală: 021 316 97 85, 021 316 97 86, 021 316 97 87,

interior 168

e-mail: opinia@spiruharet.ro

TEHNOREDACTARE: Vasilichia Dinu

Stimați cititori,

Dorim să fim partenerii noștri în elaborarea publicației

Opinia națională. De aceea, vă adresăm invitația de a ne transmite opinii, informații, idei de larg interes național, pe care să le publicăm în edițiile viitoare. Așteptăm cu interes și propuneri privind conținutul publicației.

REVISTA *OPINIA NAȚIONALĂ*

este editată de

FUNDAȚIA ROMÂNIA DE MÂINE

Tiparul executat de

TIPOGRAFIA FUNDAȚIEI
ROMÂNIA DE MÂINE

**Răspunderea
pentru conținutul
textelor publicate
aparține autorilor.**

Proiectul ATELIER

Facultatea de Psihologie și Științele Educației București a organizat în data de 17 martie 2026, online (meet.google.com/ejn-dvpp-boe)

Scenariul de viață - Deciziile prin care stabilim inconștient limitele între care vom trăi

Invitat: Laura VASLUIANU, psiholog clinician și psihoterapeut cu formare în analiza tranzațională, consultant organizațional în aria de formare-dezvoltare

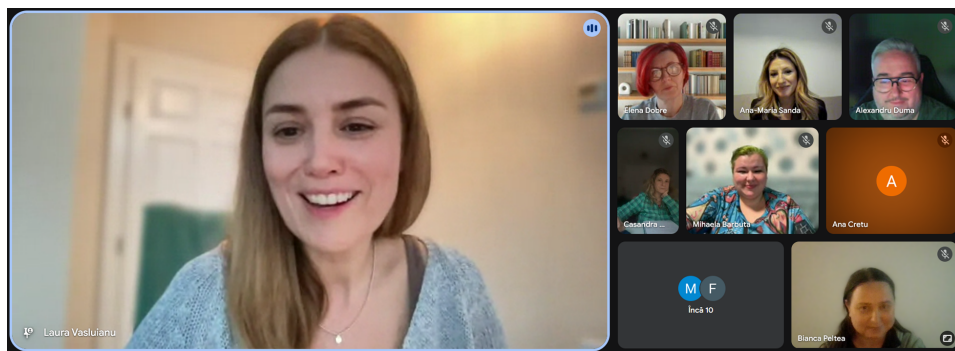
Dezbateră cu tema „*Scenariul de viață – Deciziile prin care stabilim inconștient limitele între care vom trăi*” și-a propus să susțină nevoia studenților, viitorii specialiști, de a descoperi una dintre noțiunile fundamentale recunoscute în prezent în diverse orientări psihoterapeutice, însoțită de un număr de instrumente utile pentru autocunoașterea și dezvoltarea personală, într-o prezentare interactivă ce se va concentra pe lucrul aplicat cu modele psihoterapeutice utilizate cu succes la momentul actual.

Propus de către psihiatrul canadian Eric Berne, „*scenariul de viață*” este unul dintre conceptele centrale din orientarea psihoterapeutică întemeiată de el la mijlocul secolului trecut și denumită „*analiza tranzațională*” („*transaccional analysis*”). „*Analiza tranzațională*” este, de asemenea, o teorie despre funcționarea personalității, bazată pe descrierea structurilor psihice interne, dar și a dinamicilor din comunicarea cu ceilalți. Prin urmare, astfel utilizată

devine o teorie a comunicării orientată asupra tiparelor specifice de comunicare din organizații și sisteme – iar în mod relevant pentru acest atelier ea este utilizabilă ca teorie a dezvoltării umane în psihologia vârstelor, mai ales prin cadrul conceptual al „*scenariului de viață*”, potrivit căruia la baza tiparelor comportamentale și mentale se află decizii inconștiente din copilărie. Pe lângă înțelegerea ideilor teoretice, scopul acestei prezentări este să sprijine identificarea unor aspecte ale propriului scenariu de viață, ca set de tipare relaționale bazat pe un proces narativ intern, ce limitează flexibilitatea și inhibă spontaneitatea vieții.

Au participat la dezbateră cadre didactice și studenții ai Facultății de Psihologie și Științele Educației, studenți, cadre didactice ale Universității „Spiru Haret”, alți oaspeți reprezentând domenii diferite de specializare.

Bianca PELTEA

Parcursul profesional al psihologului - Pașii prin care construim identitatea profesională -

Invitat: Adina MACOVEI, psiholog clinician autonom, Psihoterapeut cu formare în Analiză Tranzațională și Psihoterapie Integrativă

În data de 21 martie 2026 a avut loc online (meet.google.com/ejn-dvpp-boe) un nou eveniment din seria celor propuse prin proiectul ATELIER, desfășurat de către Facultatea de Psihologie și Științele Educației București a Universității „Spiru Haret”.

Dezbateră cu tema „*Parcursul profesional al psihologului – Pașii prin care construim identitatea profesională*” și-a propus să susțină nevoia studenților, viitorii specialiști, de a înțelege traseul concret de la finalizarea studiilor până la exercitarea autonomă a profesiei.

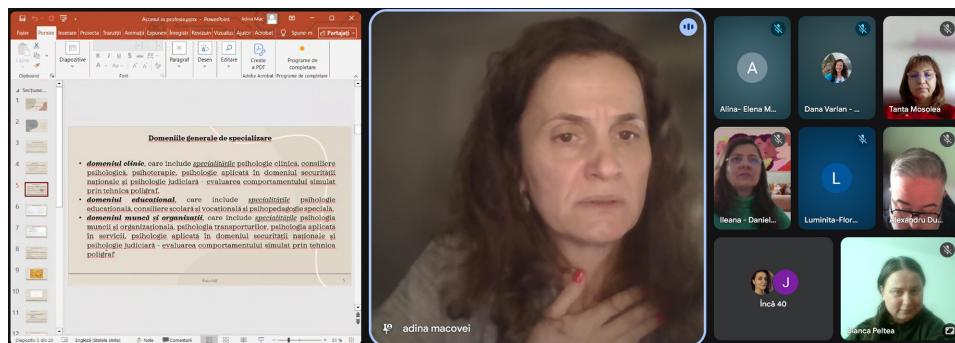
Procesul de devenire profesională în psihologie presupune mai mult decât acumularea de cunoștințe teoretice. Acesta implică dezvoltarea competențelor practice, asumarea responsabilității etice și integrarea experiențelor de formare într-o identitate profesională coerentă. În acest context, atestarea, formarea continuă și supervizarea reprezintă piloni fundamentali care susțin evoluția psihologului de la statutul de debutant la cel de specialist autonom.

Printre temele de discuție propuse în acest atelier s-au numărat: pașii necesari pentru obținerea atestului de liberă practică; diferențele dintre formare profesională, formare complementară și specializare; rolul esențial al supervizării în dezvoltarea profesională; cum se construiește un parcurs coerent de carieră în psihologie; provocările reale întâlnite la început de drum și modalitățile de gestionare.

Workshopul a inclus și o componentă aplicativă, oferind exemple concrete și spațiu pentru întrebări, astfel încât participanții și-au putut clarifica propriile opțiuni de traseu profesional.

Au participat la dezbateră cadre didactice și studenți ai Facultății de Psihologie și Științele Educației, studenți, cadre didactice ale Universității „Spiru Haret”, alți oaspeți, reprezentând domenii diferite de specializare.

Bianca PELTEA

Proiectul „*Competențe sustenabile pentru o societate dinamică*”
Workshop:

Cum testăm competențele orizontale în interviurile de angajare?!

Pe 24.03.2026, ora 15, online, platforma Google Meet, Universitatea „Spiru Haret” prin Facultatea de Științe Juridice și Științe Economice Constanța vă invită la evenimentul de informare și conștientizare a nevoilor orizontale de dezvoltare a ofertei educaționale „*Cum testăm competențele orizontale în interviurile de angajare?!*”, organizat în cadrul proiectului „*Competențe sustenabile pentru o societate dinamică*”, ID 304312, proiect cofinanțat prin Programul Educație și Ocupare 2021-2027.

Obiectiv: conștientizarea și identificarea metodelor și tehnicilor pe care angajatorii le pot utiliza în procesul de recrutare și selecție a resurselor umane pentru a evalua abilitățile orizontale ale potențialilor angajați și pentru a fundamenta, astfel, decizia de angajare.

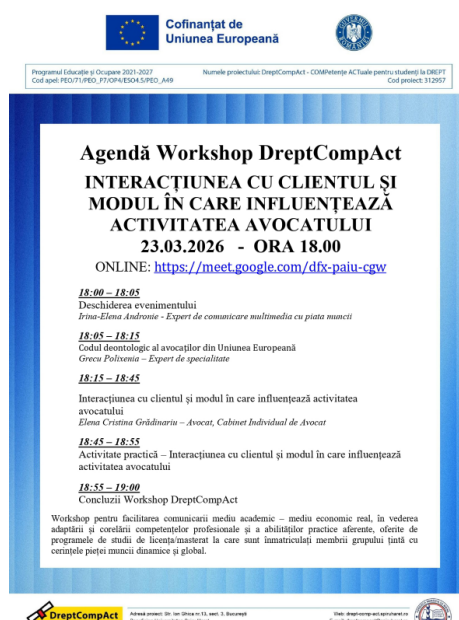
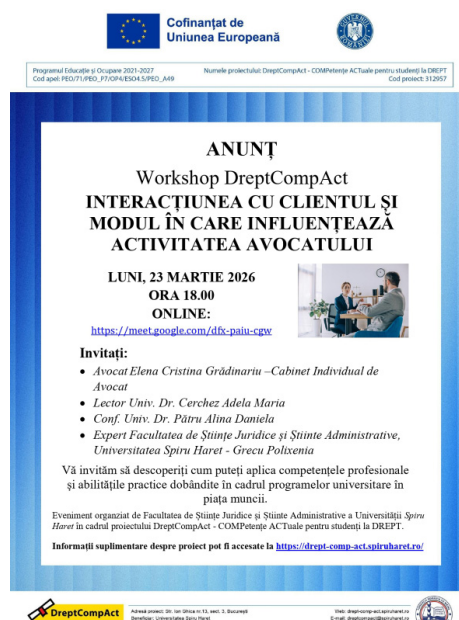

Workshop DreptCompAct

Interacțiunea cu clientul și modul în care influențează activitatea avocatului

Facultatea de Științe Juridice și Științe Administrative din cadrul Universității „Spiru Haret” a organizat luni, 23 martie, online (https://meet.google.com/dfx-paiu-cgw) un nou workshop din seria DreptCompAct: „*Interacțiunea cu clientul și modul în care influențează activitatea avocatului*”.

Evenimentul a adus în prim-plan o competență esențială pentru orice viitor avocat: relația cu clientul – de la etică profesională la comunicare eficientă și strategii juridice adaptate.

MYUNIVERSITY WAY

Facultatea de Științe Juridice și Științe Administrative București va primi miercuri, 25 martie 2026, vizita unui grup de elevi în cadrul proiectului MYUNIVERSITY WAY, pentru a promova oferta educațională a facultății în rândul viitorilor candidați; consolida legătura între mediul liceal și cel universitar; susține educația vocațională și spiritul de mentorat.

Liceeni vor putea: asista la un curs universitar real; interacționa cu studenți și cadre didactice; afla detalii despre viața academică și perspectivele profesionale din domeniu (detalii despre admitere):

- 9:30 – 10:00 – Tur al facultății și al bazei materiale (săli de curs, laboratoare, bibliotecă)
- 10:00 – 11:30 – Prezentarea facultății de către reprezentanții facultății și împărtășirea experienței de student din partea celor care sunt înscriși la programele de licență ale facultății.

- 12:00 – 16:00 – Pe grupe, elevii vor participa la cursuri/laboratoare și seminarii: *Tehnica elaborării actelor normative* (curs), *Drept Constituțional și instituții*

politice II (seminar), Drept Civil. Teoria obligațiilor (curs și seminar), Dreptul Concurenței (curs și seminar).

Facultatea de Medicină Veterinară

„Orientarea în cariera veterinară – provocări actuale”

În data de 17 martie, a avut loc la Facultatea de Medicină Veterinară întâlnirea cu angajatorii, avându-l ca invitat special pe dr. veterinar Toma Cristian Enciu, care a susținut prezentarea: „Orientarea în cariera veterinară – provocări actuale”

Evenimentul, organizat de drd. Adriana Sălăvăstru și lect. univ. dr. Luiza Bădic, a evidențiat aspecte importante legate de integrarea pe piața muncii, provocările actuale din domeniul medicinei veterinare și perspectivele de dezvoltare profesională pentru studenți.

A fost și o tombolă cu premii oferite de Purina Romania, Veterinarul.ro, Crystal Vet - Urgente veterinare, Marel Catering

Participanții au adresat mulțumiri invitatului special pentru contribuție și organizatorilor pentru implicare!

La PetExpo, desfășurată la ROMEXPO, pavilionul C2, în perioada 14-15 martie, studenții Facultății de Medicină Veterinară – USH au fost implicați într-o activitate practică dedicată sănătății orale a animalelor de companie. Un grup de 12 studenți, sub îndrumarea dr. Miruna Anghel (*Qincyvet*), a realizat periaj dentar demonstrativ la câini și pisici, explicând importanța igienei orale în prevenirea afecțiunilor stomatologice.

Pentru demonstrații au participat:

- Golden Retriever de la o canisa Kocsis Krisztina
- pisici Maine Coon de la felisa Gina Vlad

În același timp, vizitatorii PetExpo au avut ocazia să exerseze tehnica de periaj dentar și să afle mai multe despre importanța îngrijirii orale la câini și pisici.

Activitatea a oferit studenților experiență practică, iar publicului șansa de a învăța direct de la viitori medici veterinari cum pot avea grijă corect de sănătatea dentară a animalelor lor.

Vizită de studiu la IBNA Balotești

Studenții din anul II ai Facultatea de Medicină Veterinară - Universitatea Spiru Haret au participat la o vizită de studiu la IBNA Balotești.

Sub coordonarea conf. univ. dr. Laura Urdeș, în cadrul disciplinei „Producții Animale I”, aceștia au avut ocazia să observe îndeaproape unitatea de producție a furajelor, urmărind etapele fluxului tehnologic și procesul de obținere a nutrețurilor.

Activitatea a reprezentat un prilej de consolidare a cunoștințelor privind nutriția animală și standardele de calitate ale furajelor.

Ne bucurăm să vedem studenți implicați și dornici să învețe!

Colegiul Universitar „Spiru Haret”

Campania „Masa Bucuriei”

Este un gest minunat să te gândești la bunicii noștri singuri, mai ales în prag de sărbători. Poți oferi o „masă de Paște” prin donații, voluntariat sau direct, implicându-te în campanii organizate de către Colegiul Universitar „Spiru Haret” București.

În perioada 17 martie – 01 aprilie 2026, Colegiul Universitar „Spiru Haret” București desfășoară a 2-a ediție a **Campaniei „Masa Bucuriei”**, în cadrul căreia colectează alimente, la sediul din Bulevardul Basarabia nr. 256, de luni până duminică, în intervalul orar 7-20.

Pachete cu alimente de bază: ulei, făină, orez, zahăr, produse neperisabile, alături de produse tradiționale (cozonac, ouă roșii, pască – în ultimele zile ale campaniei).

Vă așteptăm și vă invităm pentru că ÎMPREUNĂ suntem mai buni!

- **Unde:** Bd. Basarabia nr. 256.

- **Când:** 18 martie – 01 aprilie 2026 (07:00 – 20:00).

- **Contact:** Lucica Eremia (agent pază - poarta de la intrare) – persoana care va prelua și va depozita donațiile în spații corespunzătoare.

- **Detalii:** 0721808577

Elevii Colegiului Universitar „Spiru Haret” vor face pachete din donațiile primite și le vor distribui împreună cu cadre didactice ale Colegiului în data de 02 aprilie 2026, ora 16:00.

SALVEAZĂ O VIAȚĂ!

Colegiul Universitar „Spiru Haret” București a organizat o nouă campanie umanitară de donare de sânge, sub coordonarea doamnei prof. PIIP Ionela Ionescu, marți, 17 martie 2026, la Centrul de Transfuzie București, str. Constantin Caracș nr. 2, zona Piața Victoriei.

Campania s-a adresat elevilor, absolvenților, dar și tuturor celor care au dorit să se alăture și să ofere ajutor printr-un gest simplu, dar esențial.

Pentru a dona, este necesar să ai asupra ta buletinul și carnetul de donator, dacă ai mai donat sânge, să nu fi consumat alcool cu 24 de ore înainte, să fii odihnit și să iei un mic dejun ușor în dimineața donării. La Centrul de Transfuzie vei beneficia gratuit de analize de bază și de un consult medical rapid pentru evaluarea stării de sănătate.

Donatorii primesc tichete de masă în valoare de 280 lei, reducere de 50% la abonamentul STB sau Metrorex pentru o lună și adeverință pentru o zi liberă de la școală sau locul de muncă. Dincolo de aceste beneficii, gestul de a dona sânge poate însemna șansa la viață pentru cineva aflat în nevoie.

GALA PRIMĂVERII. Ediția a 15-a. Elogiu adus femeii. Eleganță. Intuiție. Putere

Asociația Națională a Detectivilor din România - ANRD a organizat GALA PRIMĂVERII, un eveniment dedicat celebrării femeii și a valorilor pe care le reprezintă. La această ediție aniversară au participat detectivi seniori, reprezentanți ai autorităților din România, alături de absolvenți și elevi ai Colegiului Universitar „Spiru Haret”.

Manifestarea s-a desfășurat vineri, 20 martie, în Sala Senatului din sediul central al Universității „Spiru Haret”, strada Ion Ghica nr.13. A fost o zi marcată de eleganță și profesionalism, în care a fost dezbătută importanța intuiției și a puterii de decizie în această carieră vocațională.

Evenimentul reconfirmă succesul parteneriatului Colegiul Universitar „Spiru Haret” cu ANRD și angajamentul comun pentru formarea viitoarelor generații de Detectivi Particulari la cele mai înalte standarde.

VITRALII

Contrafactual sau nostalgia viitorului

Se spune despre cei trecuți de o anumită vârstă că suferă de nostalgia după comunism. Și nu e vorba despre vreun regret material, de dorul de o așa-zisă stabilitate, de amintirea anilor tinereții, nici măcar de fascinația pentru un anumit (fost) lider sau de vreo legătură cu politica. Este un fenomen cultural, suspect ideologic, conform unor ajustări legislative, chiar penal. De fapt, nu e niciuna dintre cele de mai sus, ci o formă de respingere reciprocă a două generații cu priorități culturale cât se poate de diferite. Să luăm lucrurile metodic. Îi citim pe clasici? Dante Alighieri nu scria cam fără perdea, nu era exagerat de mistic? Poate chiar subversiv. Ce altceva ar putea fi *Divina Comedie* dacă nu un manifest ideologic ascuns în spatele unei ficțiuni. Shakespeare ducea cam des sticla la gură, iar o *fugă* de Johann Sebastian Bach este de-a dreptul îngrijorătoare: prea multă ordine, prea multă disciplină și rigoare – clar, un bolșevic. Da, am întâlnit oameni care gândesc astfel. E drept, nu mulți, slavă Cerului. Pentru ei, lumea începe cu domnii Zuckerberg și Gates. Să nu mai vorbim despre folclor. Dacă îl invoci, riști să fii privit ca un clovn. Costumul popular? Retrograd. Cavalul? Probabil, un instrument de propagandă pastorală, sămănătoristă. Dacă mărturisești public că există frumusețe în aceste lucruri, ești catalogat drept un nostalgic incurabil, eventual cu tendințe de colecționar de amintiri contrare legii. Problema nu e însă nostalgia. Problema e suspiciunea că orice atașament față de trecut trebuie să ascundă o vină. În logica asta, memoria devine un fel de contrabandă cu emoții. Ai voie să fii un om al zilelor noastre doar dacă uiți. Ai voie să crezi, dar numai dacă ignori ce ai crezut înainte. Cu alte cuvinte, progresul devine o cursă în care trebuie să alergi fără să privești în urmă, nu pentru că trecutul te-ar trage înapoi, ci pentru că simpla lui existență te face vinovat.

Este o lume în care totul e nou, instantaneu, simplificat, în care conviețuiesc două „culturi”: una a memoriei și una a vitezei, iar Pardaillan circulă cu trotineta. Prima are răbdare, a doua are notificări. Prima construiește sensuri în timp, a doua le

consumă în timp real. Ce ar fi făcut marii creatori dacă ar fi trăit astăzi? Henryk Sienkiewicz, de exemplu. Ar mai fi scris *Quo vadis*? Desigur, dar probabil ar fi fost nevoit să adauge un disclaimer: „Forma în care este prezentat Imperiul Roman nu reflectă poziția politică a autorului”. În loc de creștini persecutați, am avea personaje atent echilibrate, câțiva oameni de culoare, vreo doi asiatici, o drag-queen, ca să nu se simtă nimeni exclus. Câteva considerente despre schimbările climatice ar ajuta mult la echilibrarea temei. Nero ar fi prototipul dictatorului, iar martirii ar trebui să evite dramatismul excesiv, pentru că emoția este, desigur, manipuloare. Georg Friedrich Händel ar compune ceva, fără îndoială. Însă un oratoriu precum *Messiah* ar trece printr-un filtru atent: să nu fie „prea religios”, „prea exclusivist”, să menajeze „sensibilitățile”. Poate ar apărea o variantă „Messiah – unplugged & remixed”, cu participarea unui ansamblu de street-dance. Aleluia, dar cu moderare prin algoritmi. Într-o epocă în care toți condamnă intoleranța, toleranța însăși a devenit selectivă. Erezia nu mai este acum teologică, e culturală. Inchiziția a învățat să tasteze rapid și să blocheze cu un click opiniile „neconforme”. Nu pentru că ar fi învechite, ci pentru că au ceva de neiertat: răbdare. Răbdarea de a construi sensuri, de a dezvolta idei care nu încap într-un minut și jumătate: Nero dansează, Roma arde, swipe-up pentru partea a doua, după câteva reclame la un produs de slăbit. Dar să nu fim nedrepti. Nici prezentul nu e steril. Există și azi oameni care scriu profund, compun serios, gândesc incomod. Doar că sunt mai greu de auzit într-o lume în care zgomotul de fond nu este moderat, însă opiniile liber exprimate da. Întrebarea reală nu e dacă Sienkiewicz, Dostoievski, Garcia-Marquez, Dickens, Walt Whitman ar mai scrie sau dacă Händel, Wagner, Ceaikovski, Beethoven ar mai compune. Nu putem face estimări judecând contrafactual. Nu e o societate mai superficială, ci doar una foarte, foarte diferită fiindcă altul e contextul, altele sunt provocările. Nu suferim, cu toții, de regretul pentru un trecut apus. Ceea ce ne frământă este nostalgia viitorului.

Dragoș CIOCĂZAN

„CREION PE HÂRTIE”. IOANA PANAITESCU

Galleria 28 din Timișoara prezintă în perioada 17–31 martie 2026 expoziția, curato-riată de Maria Pașc, „Creion pe hârtie” a artistei Ioana Panaitescu. Expoziția aduce în prim-plan desenul ca teritoriu autonom al reflecției plastice, în care gestul artistic se concentrează asupra rigoarei, observației și tensiunii dintre formă și fragilitate. Vernisajul expoziției a avut loc marți, 17 martie 2026, la ora 19.00. Expoziția reunește lucrări de grafică în care desenul devine nu doar un instrument de reprezentare, ci spațiul în care gândirea vizuală se organizează și se clarifică. În acest context, motivul merelor, reluat constant în practica artistei, devine un element central al investigației sale plastice.

„Există o noblețe anume a creionului pe hârtie. Numai și numai a lui! O formă de reverență a gestului artistic care nu se sprijină pe efecte, ci pe rigoare. În lucrările Ioanei Panaitescu, desenul nu-i etapă pregătitoare, ci locul însuși al gândirii. Liniile nu descriu doar forme, ci organizează tensiunea interioară: între soliditate și fragilitate. Scările, volumele în trepte, cuburile suspendate sunt arhitecturi ale unei conștiințe. Ele vorbesc despre efort, despre ruptura de ritm a urcușului. Inevitabil, memoria trimite la imaginea lui Duchamp Nud coborând o scară. La Duchamp mișcarea este descompusă mecanic, aproape cinematografic. La Ioana Panaitescu ea devine interioară. Nu corpul coboară, ci gândul urcă, sau ezită între trepte. Natura, redată cu o minuție aproape botanică, înconjoară aceste structuri ca o respirație organică. Vegetația nu este decor, ci contrapunct. Ea aduce viață acolo unde geometria riscă să devină tăioasă. În acest univers al rigoarei apare, însă, un motiv care traversează discret întreaga operă: *mărul*. Merele Ioanei Panaitescu nu sunt naturi statice în sens tradițional. Ele sunt translucide, diafane. Lumina pare să le străbată din interior, iar învelișul lor, desenat cu mare delicatețe, păstrează imperfecțiunile, petele, zgârieturile, semnele trecerii. Mărul devine o topografie a timpului. Tema merelor o însoțește pe artistă de la bun început. Primele mere le-a desenat în adolescență, la Tescani, în atelierul lui Horia Bernea – pictor pe care avea să îl cunoască și să-l admire profund. Întâlnirea nu a fost simplu biografică, ci formativă: acolo, obiectul simplu a căpătat greutate, iar natura statică s-a transformat în exercițiu al unei priviri interioare. În această filiație discretă, merele Ioanei nu sunt citate, nici omagii. Sunt o temă reluată, întoarsă pe toate fețele. Multiplicarea lor, uneori până la aglomerare, devine exercițiu de diferențiere. Niciun măr nu seamănă cu altul. Translucidul lor sugerează fragilitatea identității: suntem aproape la fel, și, totuși, irepetabili.”

Maria PAȘC

Invitații în lumea artelor plastice

Crezul artistic al Melindei RUFF este definit de trei elemente: culoare, emoție și libertatea expresiei

Ca om care mă ocup de mai multe decenii de lumea minunată a pictorilor, vreau astăzi să vă aduc în centrul atenției un artist de mare talent, cu lucrări luminoase, așa cum este atmosfera în plină primăvară: Melinda Ruff.

– **Pentru început vă rog să vă prezentați.**

– Elemente care definesc crezul meu artistic sunt: culoare, emoție și libertatea expresiei. Îmi încep astfel prezentarea: mă numesc Melinda Ruff, sunt din Tășnad, județul Satu Mare, și m-am născut la 3 noiembrie 1970. De profesie sunt coafeză, o meserie în care mi-am exprimat întotdeauna creativitatea și simțul estetic. Am descoperit însă că această nevoie de expresivitate poate merge mai departe, iar pictura a devenit pentru mine o continuare firească a acestei sensibilități artistice.

– **Când ați început să pictați efectiv?**

– Până la vârsta de cincizeci de ani am fost mai degrabă o iubitoare de artă. Într-o perioadă a vieții, în lungile serii de iarnă, am început să pictez pentru a-mi ocupa timpul într-un mod creativ. Atunci am realizat însă cât de complexă este această lume și cât de multe lucruri sunt de învățat: armonia culorilor, cromatologia, modelarea formelor sau construirea spațiului într-o compoziție. Această descoperire m-a determinat să caut îndrumare și să încep un proces de învățare mai structurat. Astfel am ajuns la pictorul și art-terapeutul Adrian Negrea, alături de care am urmat cursuri online de pictură. Am parcurs treptat diferite module dedicate tehnicilor și stilurilor artistice, începând cu cursurile de bază și continuând cu ateliere de aprofundare. Acest parcurs a început în urmă cu aproximativ patru ani și continuă și astăzi, pentru că dorința mea este să evoluez permanent. În această perioadă am avut ocazia să particip la expoziții și evenimente artistice locale, organizate la Tășnad și Carei, unde lucrările mele au fost prezentate publicului și au primit aprecieri și diplome de participare.

– **Care sunt principalele teme din tablourile dumneavoastră?**

– În pictura mea revin frecvent două direcții tematice: figura feminină și peisajul inspirat de locurile vizitate. În

mod special mă atrage atmosfera orașelor care păstrează o poezie a luminii și a apei, iar Veneția apare adesea în lucrările mele. Canalele, gondolele și reflexiile arhitecturii în apă devin pentru mine pretexte vizuale pentru a explora lumina, culoarea și vibrația cromatică a peisajului.

– **În ce tehnică preferați să pictați? Ulei, acuarelă?**

– De multe ori aleg să lucrez în acuarelă, o tehnică ce îmi oferă libertate și spontaneitate în exprimare. Fluiditatea culorii și transparența ei creează imagini mai aerate și mai atmosferice, în care lumina devine un element esențial al compoziției. Un loc aparte în pictura mea îl ocupă seria tablourilor cu femei în roșu. În aceste lucrări, culoarea devine centrul de gravitație al imaginii. Roșul nu este o simplă alegere cromatică, el devine o sursă de energie vizuală care transmite vitalitate, emoție și intensitate. În aceste picturi siluetele feminine apar adesea în mișcare sau în momente de introspecție, iar gestul sau poziția corpului creează dinamica întregii compoziții. În unele lucrări, linia corpului și mișcarea rochiei conduc privirea într-un traseu diagonal, care amplifică tensiunea vizuală. Am ales elemente

precum lumina sau prezența unor lumânări pentru a sugera momente de reflecție, de transformare sau de regăsire interioară. În aceste imagini, am considerat că expresivitatea cromatică este uneori mai importantă decât descrierea fidelă a realității. În paralel, realizez și natură statică sau compoziții florale, teme care îmi oferă ocazia de a explora armonia culorilor și relația dintre lumină, formă și spațiul pictural.

– **Ce este în concluzie pictura pentru dumneavoastră?**

– Pentru mine, pictura este înainte de toate un proces de căutare și de evoluție personală. Fiecare lucrare reprezintă o etapă în acest drum, dar și o încercare de a transmite privitorului o stare sau o emoție. Îmi doresc să continui să învăț, să experimentez și să evoluez. Dacă lucrările mele reușesc să ofere celor care le privesc un moment de liniște, de emoție sau de inspirație, atunci simt că pictura și-a împlinit rostul.

– **Foarte frumoase cuvinte, felicitări!**

Aristotel BUNESCU
<https://agentiadepresaculturalasisportiva.wordpress.com>

Marile puteri sunt conștiente de forța lor și, se pare, nu sunt dispuse mereu la concesiile, rezolvări pașnice, tergiversări. De multe ori, ele evită termenii belicoși și explică diplomatic lumii întregi că undeva este nevoie de câteva operațiuni speciale.

Dreptul internațional public poate avea în Carta Națiunilor Unite și Consiliul de Securitate un instrument just și eficace de menținere a păcii... atât timp cât problemele dezbătute nu afectează pe unul sau mai mulți membri permanenți cu drept de veto. În această din urmă situație, dreptul internațional public devine o glumă cinică, iar lumea se transformă într-o junglă unde se manifestă leul, elefantul, iepurașii, hienele...

Între state nu prea este loc de prietenie sau fraternitate, chiar dacă, uneori, se fac asemenea declarații. Există interese care mobilizează forțe, le pun împreună sau împotriva.

Ca stat fără o putere economică sau militară semnificativă, trebuie să stabilești dinainte și fără echivoc care sunt principiile primordiale după care te ghidezi în relațiile

externe și la care nu vei renunța indiferent ce s-ar întâmpla. Nu trebuie să devină o surpriză demnă de dezbătut zile în șir faptul că acela care te protejează are o solicitare ce nu te face fericit.

Principiile de bază ale *doctrinei Guam*, de acum mai bine de o jumătate de secol, rămân valabile. Este datoria noastră să cunoaștem istoria și să tragem concluzii fără să ne arătăm politic surprinși de ceva evident. Statele Unite își vor respecta toate angajamentele; națiunile aliate, precum și cele a căror supraviețuire este vitală pentru securitatea Statelor Unite vor beneficia de scutul nuclear; statele amenințate vor beneficia de ajutor militar și economic, **dar** sunt responsabile pentru furnizarea luptătorilor și efectuarea de investiții semnificative în dotări cu tehnică avansată de luptă, armament performant și eficace și materiale moderne, cumpărate de la protector.

Tratatul de securitate dintre Australia, Noua Zeelandă și Statele Unite – ANZUS (I)

Motto: „*Si vis pacem, para bellum*” (Dacă vrei pace, pregătește-te de război)
(Publius Flavius Vegetius Renatus în lucrarea sa „*De Re Militari*”)

Florin MACIU

Expresia „*si vis pacem, para bellum*” a fost făcută celebră de către un autor latin care a trăit în secolul IV-V d.Hr. Ea sugerează că o forță defensivă puternică descurajează agresiunea, menținând astfel pacea prin pregătire militară. Este foarte probabil ca lumea să-și fi dat seama chiar mult mai devreme că un popor puternic și pregătit pentru apărare este mai puțin probabil să fie atacat sau că apărarea colectivă este mai eficace decât cea individuală.

Prezentarea câtorva alianțe militare întemeiate după Al Doilea Război Mondial nu are ca scop consolidarea acestui aforism, ci recapitularea unor capitole ale istoriei, urmată de încercarea de a trage câteva concluzii general valabile, nu neapărat pentru întreaga omenire, ci, mai ales, pentru colegii noștri mai tineri, care vor fi promovați în funcții ale statului român.

Pe bună dreptate, unii vor spune că promitem mult și vom livra puțin. Omenirea nu poate fi descifrată, din motive variate. Facem, totuși, o încercare, un pas modest.

Alții vor susține că mulți analiști, istorici, cercetători, savanți, cu un spirit mult superior, au abordat același subiect. Ca urmare, strădania noastră ar fi superfluă. Ne dăm toată silința să nu fie chiar așa. Nu ne propunem niște obiective de neatins. Dacă o parte din cititori vor rămâne cu câteva cunoștințe suplimentare, ne declarăm mulțumiți. Vom fi satisfăcuți chiar și pentru că am stârnit un oarecare interes de lectură pentru unii doritori de documentație accesibilă. Trebuie să ne re-obișnuim să acordăm învățământului și acumulării sistematice de cunoștințe locul meritat între lucrurile prețuite de societatea noastră.

Conjunctura

Teama de Japonia

Noua Guinee este o insulă (a doua ca mărime din lume) situată în nordul Australiei, de care este despărțită prin strâmtoarea Torres.

La sfârșitul secolului XIX, teritoriul insulei era divizat, în partea de nord-est aflându-se Noua Guinee Germană, iar, în sud-est, Noua Guinee Britanică. La începutul secolului XX, britanicii, deși au păstrat proprietatea, au transferat conducerea teritoriului lor către Australia (care avea statut de dominion) și l-au redenumit Papua. Nu vom face referiri la partea de vest a insulei, care, potrivit unei înțelegeri de la începutul secolului XIX, aparținea neerlandezilor (ca să respectăm denumirea stabilită în 2020), iar, în zilele noastre, după o istorie de care nu ne vom ocupa, este o parte din Indonezia.

După Primul Război Mondial, Liga Națiunilor a autorizat Australia să administreze partea de nord-est a insulei, ce fusese a Germaniei, ca „*teritoriu mandatat*”. Este necesar să știm că, după Primul Război Mondial, coloniile fostelor imperii otoman și german, imperii înfrânte, au fost plasate sub controlul Ligii Națiunilor și administrate de o putere mandatată, ce fusese între Națiunile Aliate. Aceste teritorii trebuiau să fie ajutate să treacă la autogovernare, dar, în practică, erau tratate similar coloniilor.

Potrivit „*Tratatului de la Versailles*”, Australia a mai primit în administrare și alte posesiuni ale Puterilor Centrale (Arhipelagul Bismarck și Nauru), Samoa Germană a fost trecută la Noua Zeelandă,

iar, la nord de ecuator, Japonia, care s-a alăturat mai târziu Națiunilor Aliate, a luat în primire Insulele Marshall, Insulele Caroline ș.a.

Revenind la estul Noii Guinee, după Primul Război Mondial, specificăm că, deși ambele teritorii (nord și sud) erau monitorizate de Australia, legal ele erau separate – Noua Guinee în nord și Papua în sud.

Ajungem la Al Doilea Război Mondial, când Japonia s-a situat de partea potrivnică celei de care aparțineau Australia și Noua Zeelandă. Apare un obiectiv strategic – Port Moresby, situat în Papua, în sud, important, atât pentru planurile japonezilor, cât și pentru cele ale forțelor aliate, ambele părți având nevoie de piste pentru avioanele cu rază scurtă de acțiune, loc de cazare a trupelor și port pentru navele ce le aprovizionau și reîmprospătau forțele. De acolo, japonezii voiau să pornească raiduri spre Australia, iar aliații să îi atace pe japonezi și să asigure legătura cu forțele americane.

Forțele japoneze ajunseseră în această situație după ce îi înfrânseseră pe australieni în Malaya (Malaysia peninsulară) și Singapore.

Pentru Port Moresby s-a desfășurat bătălia din Marea Coralilor. În mai 1942, Japonia trimite o flotă să invadeze Port Moresby și o alta ca să o protejeze, cea din urmă fiind capabilă să desfășoare și avioane de luptă. În același timp, Australia direcționează câteva nave spre zona respectivă, iar Statele Unite o flotă ce includea și portavioane.

Bătălia s-a purtat în și din aer, vasele neajungând într-o poziție în care focul să devină eficient. S-au înregistrat pierderi de ambele părți, care, fiind slăbite, au retras flotele, iar japonezii au renunțat la planul de ocupație. A fost prima oară în acel război când o invazie japoneză a fost oprită.

După bătălia de la Midway, japonezii și-au îndreptat din nou atenția spre Port Moresby, pe care au încercat, în iulie 1942, să îl cucerească pe cale terestră atacând din nord și urmând un drum care purta denumirea unui sat – Kokoda. Li s-a opus un număr mic de australieni ce formau miliții și trupe ale bășinașilor, împinși încet spre sud. Luptele s-au purtat într-un teatru extrem de dificil și în condiții potrivnice: teren abrupt, lumină puțină, poteci înguste și vegetație stufoasă, ce permitea vizibilitatea doar la câțiva metri, lipsa alimentelor, a muniției și a medicamentelor care ar fi putut combate malaria și dizenteria.

Japonezii au ajuns în apropierea obiectivului, dar lipsa de provizii și de oameni i-a oprit. Mai mult, li s-a ordonat retragerea, atenția comandanților fiind mutată acum pe insulele Solomon unde trebuiau să facă față americanilor în campania dusă pe cea mai mare insulă de acolo – Guadalcanal. Luptele au continuat, cu trupele japoneze în retragere, de această dată. Au fost capturate baze nipone.

În Europa, războiul creștea în intensitate, iar australienii, fără protecția britanicilor, în condițiile în care Japonia ocupase o bună parte din Asia și Pacific, se gândeau cum să-și apere vastul teritoriu pe care locuiau doar vreo șapte milioane de persoane.

În februarie 1942, de pe portavioanele din marea Arafura, japonezii au lansat două atacuri devastatoare asupra orașului Darwin situat în nordul continentului, un port important, care includea și o bază a aviației. Au urmat alte multe zeci de raiduri, până la

sfârșitul lui 1943. Nu a scăpat nici micul port Broome, din nord-vest, unde japonezii au atacat nave cu refugiați civili, mulți fiind femei și copii. De-a lungul întregii coaste de nord au fost notate raiduri.

Tot la începutul lui 1942, după ce japonezii au obținut controlul asupra Filipinelor, generalul MacArthur vine în Australia având în răspundere sud-vestul Pacificului și colaborează cu primul ministru, John Curtin, și cabinetul său de război.

La sfârșitul lui mai 1942, portul din Sydney a fost atacat de două submarine pitice, lansate de submarine japoneze performante, rămase în larg. O navă a fost scufundată, au existat pierderi de vieți, iar submarinele pitice au fost distruse.

Anul următor, pe coasta de est a Australiei, niponii au atacat mai multe nave, din care au distrus unsprezece. Ceea ce i-a mobilizat enorm pe australieni a fost, însă, brutalitatea japonezilor care a atins culmea la scufundarea navei-spital *Centaur*, marcată vizibil cu însemnele ce trebuiau să o protejeze.

Cruzimea japonezilor a fost remarcată și cu prilejul luptelor de cucerire din insula Noua Britanie, unde era capitala Rabaul a teritoriului Noua Guinee. Acolo, din peste o mie de prizonieri canadieni, au fost masacrați 150. O mână dintre ei au scăpat și au povestit.

După capitularea Japoniei, Australia a avut în grijă mii de prizonieri suferind de boli, malnutriție și răni și a participat la demilitarizarea Japoniei.

Înțelegem, probabil, de ce, în 1951, la San Francisco, Australia și Noua Zeelandă șovăiau să se semneze o înțelegere între Puterile Aliate și Japonia. Ele doreau propriile garanții de securitate împotriva Japoniei și se pronunțau vehement împotriva remilitarizării Japoniei.

Prin Tratatul de Pace cu Japonia, semnat de 48 de națiuni, intrat în vigoare în aprilie 1952, s-au terminat ostilitățile din Al Doilea Război Mondial, ocupația Japoniei a încetat, iar aceasta și-a redobândit suveranitatea. A rămas prezența militară a americanilor. Japonia a renunțat la pretențiile asupra teritoriilor Taiwan, Coreea, Insulele Kurile ș.a. și a intrat în negocieri pentru a oferi reparații. Dintre semnatarii importanți ai Tratatului, menționăm pe primul ministru Shigeru Yoshida și secretarul de stat Dean Acheson.

China (atât Republica Populară Chineză cât și Republica Chineză), India, Burma și Iugoslavia nu au participat la semnare sau nu au fost invitate, iar Uniunea Sovietică, Polonia și Cehoslovacia au refuzat să semneze, deși au fost prezente. Mulți au perceput Tratatul ca pe transformarea Japoniei într-un bastion împotriva comunismului.

Situația SUA

Statele Unite făceau deja parte din NATO (Nord Atlantic Treaty Organization), o alianță militară interguvernamentală încheiată în 1949, reunind 12 membri fondatori ce constituiau un sistem de securitate colectivă - apărare reciprocă împotriva atacurilor din partea terților.

Situația din oceanul Atlantic era diferită de cea din Pacific. În Pacific erau mai multe națiuni și exista o largă diversitate culturală și lingvistică. O parte din țări încă erau colonii care își doreau independența; nu puteai să știi ce opțiuni vor avea ele sau cele care le colonizaseră.

Statele Unite erau preocupate de situația din Europa, în special de Germania de Vest și Berlinul de Vest, având în vedere amenințarea sovietică. De acolo venea pericolul economic și politic, nu din Pacificul de sud-vest.

Victoria comuniștilor în China

Imperialismul japonez se făcuse simțit extrem de crunt în China cu relativ mult timp înainte de începerea celui de Al Doilea Război Mondial și nu cu scopul de a lupta împotriva comunismului.

Partidul comunist chinez a fost fondat în 1921 în Shanghai și a funcționat în limitele stabilite de Primul Front Unit, o alianță cu Partidul Naționalist (Kuomintang, prescurtat KMT). Comuniștii chinezi au luptat în Armata Naționalistă împotriva Warlorzilor în 1926 – 1927, după care colaborarea a încetat făcând loc Terorii Albe, o perioadă în care naționaliștii s-au întors împotriva comuniștilor, ucigându-i.

În 1931, japonezii invadează Manciuria, teritoriu situat aproximativ în nord-estul Chinei de azi, declară stat independent, Manciukuo, și îl instalează ca împărat marionetă pe Puyi, fostul împărat detronat al Chinei. Populația a fost terorizată, iar Manciukuo a devenit bază pentru invazia restului Chinei.

Sub aceste circumstanțe, liderul naționalist Chiang Kai-shek a fost răpit de un grup de generali și forțat să reconsidere cooperarea cu armata comunistă.

Politica nedemocratică a naționaliștilor și corupția lor a crescut prestigiul comuniștilor care încercau o reformă timpurie a stăpânirii pământului și luptau împotriva invadatorilor japonezi. Americanii i-au ajutat, totuși, pe naționaliști, singurii care puteau să înlăture pericolul comunist.

Japonezii s-au retras și, ulterior, au capitulat; sovieticii au ocupat Manciuria și s-au retras numai când au sosit forțele comuniste chineze și au revendicat teritoriul; a început un război civil între comuniști și naționaliști. Generalul american George Marshall a încercat să mijlocească o înțelegere între părți, dar anii de neîncredere și-au spus cuvântul: în 1946, între cele două părți era război, iar în 1947-1949 lupta a devenit mai aprigă.

Comuniștii, avându-l ca lider pe Mao Zedong, s-au bucurat de sprijinul maselor, o organizare superioară și un moral mai bun, stocuri de arme confiscate de la japonezii din Manciuria. Naționaliștii nu aveau cum să câștige simpatia poporului după ani de corupție și guvernare proastă. Mao Zedong a proclamat înființarea Republicii Populare Chineze, în octombrie 1949; Chiang Kai-shek s-a retras în Taiwan.

Republica Populară Chineză și Statele Unite ale Americii nu au reușit să identifice baze comune de cooperare. Mai mult, războiul din Coreea le-a găsit în tabere opuse. Peste toate acestea, guvernul distrus și exilat al lui Chiang Kai-shek mai dădea speranțe unora că situația poate fi răsturnată. Mai mult de două decenii Statele Unite au recunoscut guvernul din Taiwan ca unicul guvern legitim și l-au ajutat să fie reprezentat în cadrul Națiunilor Unite. În tot acest timp nu au existat relații diplomatice cu Republica Populară Chineză.

Reprezentanții democrațiilor erau chinuți de gândul extinderii comunismului. **(Va urma)**

După o importantă restaurare, s-a resfințit biserica „Sfântul Cuvios Eftimie cel Mare” a parohiei ilfovene Fundenii Doamnei

George V. GRIGORE Biserica *Fundenii Doamnei* se află pe Șoseaua Fundeni nr. 138 (sat Fundeni; comuna Dobroești, jud. Ilfov), aici ajungându-se ușor din cartierul Colentina sau din Șoseaua Pantelimon. Specificitatea sa constă în pictura realizată de maestrul Părvu Mutu Zugravul, dar și din reliefurile exterioare inspirate din arta persană (arabă), asemănătoare întrucâtva cu cele aflate pe exteriorul Bisericii „*Trei Ierarhi*” din Iași. Este interesantă această îngemănare între arta și simbolurile Orientului și Occidentului, într-o încercare de împăcare și de recunoaștere a valorii fiecăruia.

Suportând vicisitudinile secolelor, biserica a necesitat o restaurare amplă. Între lucrările executate la lăcașul de cult în ultimii ani se numără și cele de restaurare a picturii. Evenimentul de resfințire a sfântului lăcaș de cult s-a bucurat de prezența a numeroși enoriași și iubitori în ale credinței. Ierarhul **Episcop vicar patriarhal Varlaam Ploieșteanul** a amintit că Patriarhul Daniel a acordat bisericii cu ocazia resfințirii al doilea hram „*Sfinții Martiri Brâncovenii*”: „*Pentru că a fost construit în perioada glorioasă a marelui voievod, cu o domnie deosebit de lungă pentru vremea aceea, avându-l drept ctitor chiar pe unul din unchii Sfântului Constantin Brâncoveanu. Acesta a fost foarte apropiat de Constantin, având grijă de formarea sa intelectuală, politică și diplomatică*”. „*În rugăciunile din cadrul slujbei de sfințire a icoanelor ni se spune că, privind la ele, citim parcă în Scripturi. În secolul al VI-lea, un mare Episcop al Romei, Sfântul Grigorie cel Mare, considera pe bună dreptate pictura bisericească drept Scriptura zugrăvită pentru neștiutorii de carte*”, a spus în predică Preasfinția Sa. Cu prilejul sărbătorii, a fost adus un fragment din moaștele Sf. Constantin Brâncoveanu de la Biserica „*Sf. Gheorghe – Nou*” din Capitală, care va rămâne permanent în biserica Fundenii Doamnei.

*

De câteva sute de ani, în marginea de Nord-Est de Bucureștilor, între casele mai modeste situate pe malul de Nord al lacului Fundeni, în mijlocul unei incinte plantate, se ridică una dintre cele mai frumoase ctitorii ale Spătarului Mihail Cantacuzino, Biserica „*Fundenii Doamnei*”. Acest monument se remarcă prin frumusețea exotica a decorației fațadelor sale, lucrate cu delicatețe și măiestrie în tehnica stucului. Ornamentația coloanelor din piatră ale pridvorului, ancadramentelor ușilor și ferestrelor, precum și celelalte componente artistice sporesc valoarea acestui monument. Biserica din Fundenii Doamnei poartă hramul „*Sfântul Eftimie cel Mare*”. Acest sfânt a trăit în secolul al IV-lea. El s-a născut în Melitina - Armenia, ca rod al rugăciunii părinților săi, care i-au pus numele Eftimie – sau „voie bună”, în limba greacă. După moartea tatălui său, Eftimie a fost dus de mama sa la Evtroiu, episcopul Melitinei, care l-a hirotonit preot. La vârsta de 29 de ani el a plecat la Ierusalim și a rămas acolo, într-o peșteră, împreună cu Cuviosul Teoctist. Aici el a vindecat mulți bolnavi și a săvârșit numeroase minuni: a hrănit 400 de călători cu puține pâini mici

și a făcut roditoare, cu rugăciunea lui, pe multe femei care nu puteau să aibă copii. Sfântul Eftimie a adormit în Domnul la vârsta de 97 de ani.

Ca istoric, biserica a fost terminată la anul „1699 mai 1”, dată consemnată pe zidul de nord al pronaosului și în pisanie. Biserica se încadrează în arhitectura epocii brâncovenesti, deosebindu-se însă de celelalte ctitorii (Colțea, Sinaia) prin inedita sa decorație de stuc, a fațadelor, în stil oriental de influență persană. Decorațiile deosebite sunt încărcate de un bogat simbolism. Acestea par decorații eshatologice - ca o chemare către morți, pentru a-și petrece în mod agreabil viața de dincolo, într-o ambianță real imaginară, cu palate, chiparoși, flori rare, cupe de vin și fructe exotice. Biserica a fost restaurată în anul 1860 de către Maria Ghica Doamna, de atunci căpătând numele de „*Fundenii Doamnei*”. Între anii 1997-2003, sub

îndrumarea preotului paroh Daniel Onaca și a arhitectului Victor Popa, s-au desfășurat ample lucrări de restaurare și consolidare, pe măsura acestui ansamblu cu o ornamentație surprinzătoare în arhitectura românească a secolului al XVII-lea. După terminarea restaurării clădirii, s-a lucrat în continuare la restaurarea picturii.

Deși construită în epoca de înflorire a stilului brâncovenesc, ctitoria spătarului Mihail Cantacuzino, prezintă alte trăsături decât monumentele epocii. În primul rând, edificiul este mai puțin lung ca de obicei, iar turla de pe naos, lipsită de postament, pare scundă. Biserica are un plan triconc (baza de 18 x 7 metri și înălțimea de 9 metri; turla principală are o înălțime de 11 metri), cu o turlă octogonală (octogonul care apare și pe Monumentul de la Adamclisi) fără postament, pe naos, și un turn-clopotniță mai mic, pe pronaos, cu acces printr-o scară plasată în grosimea zidului din colțul de Nord-Vest. Un pridvor elegant, deschis, cu arce trilobate - trei în fațada principală și câte două laterale - sprijinit pe coloane zvelte, dar puțin înalte, din piatră sculptată cu vrejuri în spirală și capituluri compuse din patru volute între foi de acant. Pe conturul exterior al arcelor și între acestea, sunt prevăzute decorații din stuc, cu împletituri florale. Bazele coloanelor se

sprijină pe parapetul din cărămidă ce continuă soclul clădirii. Pe peretele pridvorului este pictată o amplă compoziție înfățișând „*Judecata de Apoi*”, de către celebrul zugrav Părvu Mutu (1657-1735). Remarcabil este decorul neobișnuit al fațadelor, care include motive ornamentale în stuc preluate din miniatura persană: măsuțe cu vase de flori, chiparoși, havuzuri, palate, ramuri înmănunchate de lămâi. Fațadele sunt împărțite în trei registre prin două brăuri subțiri formate din câte un profil semicircular tencuit, în forma unor solzi, încadrat de două muluri mai fine, cu aspect de frânghie (ca loc al limitării necesare). Registrul inferior este îngust și prezintă o friză cu elemente decorative rombice polilobate, legate între ele cu câte o împletitură grațioasă de flori. Registrul de mijloc cuprinde ferestrele cu ancadrame din piatră sculptată, dublate de chenare cu flori. Panourile de pe fațada Nord sunt

deteriorate. Pe fațada de Sud, primul panou de lângă pridvor înfățișează un palat persan cu trei niveluri, două scări laterale și trei cupole; al doilea panou reprezintă un havuz stilizat cu trei vase suprapuse. Fântâna și palatul din panoul vecin sunt mărginite de câte doi chiparoși. Cele trei panouri dintre ferestrele absidelor laterale înfățișează câte o măsuță pe care stau vase cu flori și frunze. În panourile următoare, care nu se aseamănă între ele, decorația devine exclusiv vegetală. Registrul superior înglobează medalioane circulare, ornamentate cu împletituri de frunze și flori, despărțite de chiparoși înalți, care imprimă compoziției un anumit ritm. Acesta continuă deasupra arcadelor pridvorului cu motivul ornamental al primului registru. Cornișa este bogat profilată. Pe turlă, decorația este moderată: câteva flori în jurul firidelor înguste care încadrează ferestrele. Turla-Pantocrator are opt ferestre înguste și înalte, semicirculare la partea superioară; turnul-clopotniță fiind luminat la interior prin ferestre terminate în ogivă pe fiecare latură. Învălitoarea este din olane.

La interior, biserica are un portal, realizat în anul 1939 după modelul celui de la Mănăstirea Cotroceni, cu ancadrament de inspirație barocă, străjuit pe frontispiciu de vulturul bicefal, care permite intrarea în pronaos. Pronaosul este ușor supralărgit,

acoperit cu o calotă semisferică ce se descarcă pe patru arce în plin centru, cele longitudinale fiind foarte late. Un arc desparte pronaosul de naos. Naosul este acoperit cu o boltă din care se naște turla - Pantocrator. Bolta este susținută de patru arce prin intermediul pandantivilor. Absidele laterale, acoperite cu calote în sferă, sunt circulare în interior și poligonale în exterior, fiind luminate prin câte două ferestre. Absida altarului are cele două mici încăperi laterale, proscomidia și diaconiconul, înglobate în grosimea zidului. Pictura prezintă nimburi în relief. Acestea se întâlnesc la „*Iisus Pantocrator*”, „*Maica Domnului*” din calota naosului și la sfinții militari. Aureolele au fost aurite, dar se păstrează numai urme de aur pe alocuri. Există o asemănare evidentă între tehnica de aurire folosită la Fundenii Doamnei și cea folosită la biserica din Filipeștii de Pădure de către Părvu Mutu. Tehnica în care a fost executată pictura este o combinație „a fresco” și „a secco”. Pictura murală prezintă exfolieri active ale stratului de culoare, având o multitudine de lacune. S-au pierdut trăsăturile multor portrete, veșminte, detalii de arhitectură și peisaje. Se păstrează tabloul votiv din pronaos, zugrăvit în jurul anilor 1756-1757, în timpul lui Constantin Mavrocordat. În restul pronaosului, în naos și în altar, pictura datează din anul 1860, ca urmare a reparațiilor efectuate și consemnate în pisană din interior (4 august 1860). Curtea bisericii, pe vremuri cimitir, este înconjurată de o împrejmuire din zid. În fața cimitirului din jurul bisericii, în spațiul verde ce se întinde până la șosea, este rămasă o cruce veche din piatră și un monument al eroilor din Primul Război Mondial. După demolarea Bisericii Palatului Cotroceni, în anul 1984, osemintele domnitorului Șerban Cantacuzino, a doi dintre frații săi, Iordache și Matei, au fost reînhumate în Biserica Fundenii Doamnei, în anul 1987. În septembrie 2004, osemintele au fost duse și reînhumate în pronaosul Memorialului ridicat în incinta Palatului Cotroceni. Pictura din pridvor este în cea mai mare parte cea originală, realizată de Părvu Mutu Zugravul, pictorul preferat al Cantacuzinilor. Pictura a fost foarte deteriorată, dar în urma lucrărilor de restaurare se poate vedea reprezentarea „*Judecării de Apoi*”. Un aspect interesant este introducerea turcilor și tătarilor printre damnați, acest fapt fiind datorat influenței moldovenești în pictura bisericească.

...Credincioșii, dar și turiștii îndrăgostiți de istorie sunt așteptați la sfântul lăcaș.

Surse: noutati-ortodoxe.ro; ziarulumina.ro; arhiepiscopiatubucurestilor.ro; centruldepresa.ro; basilica.ro;